

בש"פ 3977/20 - ג'מיל אבו סווי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3977/20

לפני:

כבוד השופט נ' סולברג

המבקש:

ג'מיל אבו סווי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 16.6.2020 בעמ"ת 35305-06-20
שניתנה על ידי כבוד השופט ר' יונגרד

בשם המבקש:

עו"ד אשרף חסן; עו"ד מאיה ברקאי

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 16.6.2020 בעמ"ת 35305-06-20 (השופט ר' יונגרד), בגדרה נדחה ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה במ"ת 2281-06-20, לעצור את המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, מבלי שהוגש תסקיר מעצר הבוחן אפשרות לחלופת מעצר.

2. ביום 7.6.2020, הוגש לבית משפט השלום לתעבורה בירושלים כתב אישום נגד המבקש. על-פי המתואר בכתב האישום, ביום 5.6.2020 נתפס המבקש כשהוא נוהג בכביש מספר 1 במהירות העולה ב-44 קמ"ש על המהירות המירבית המותרת; ללא תעודת ביטוח תקפה; כ-14 שנים לאחר פקיעת רישיון הנהיגה שלו; כשהוא פסול מנהיגה לפי הוראות בתי משפט בשלושה הליכים שונים שהתקיימו בשנים 2017-2019; וכאשר מאסרים מותנים תלויים ועומדים לחובתו. המשיבה הגישה בקשה להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשתה ציינה המשיבה, כי המבקש ריצה עונשי מאסר קודמים, כי זו הפעם השביעית שבה הוא נתפס בנהיגה בזמן פסילה, וכי זו הפעם ה-12 שבה הוא נתפס בנהיגה לאחר פקיעת הרישיון. בית המשפט לתעבורה נעתר לבקשה. בהחלטתו נקבע, כי נוכח המתואר לעיל קיימת סכנה ממשית ומוחשית מן המבקש, וכי לא ניתן לתת בו אמון. בית המשפט קבע לפיכך, כי

עמוד 1

אין מנוס מלהורות על מעצר המבקש מאחורי סורג ובריא. ערר שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי - נדחה. בהחלטתו קבע בית המשפט המחוזי, כי על אף שבעבירות תעבורה נהוג להורות על הגשת תסקיר מעצר עובר למתן החלטה על מעצר עד תום ההליכים, והגם שהכלל בעבירות הללו הריהו חלופת מעצר, בנסיבות של מבקש "שהחלטות בתי המשפט אינן נחשבות למאום בעיניו", בצדק נקבע כי לא ניתן לרחוש לו כל אמון.

3. מכאן הבקשה שלפני. בפתחה טוען המבקש, כי על אף שהערר אינו מעלה שאלה עקרונית, יש ליתן רשות לערור, נוכח 'הגמשת' אמות המידה לקבלת בקשה לרשות ערר, לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). לגופו של עניין טוען המבקש, כי ההחלטה שלא ליתן בו אמון כלל - בלתי מידתית; כי משלא התבקש תסקיר מעצר בעניינו, הרי שלא נבחנה כראוי האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו פחותה; כי מדובר במעצרו הראשון, ומשכך מעולם לא הפר שחרור בתנאים; לבסוף טען המבקש, כי לא נשקלה חיוניות מעצרו, נוכח החשש מהתפשטות נגיף הקורונה.

4. לאחר שעיינתי בהחלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, ובבקשת הרשות לערור, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה. רשות להגיש ערר לפי סעיף 53(א1) לחוק המעצרים תינתן רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים נדירים שבהם מתעוררות נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות ב'גלגול שלישי' (בש"פ 6319/15 פולק נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (21.10.2015); בש"פ 8386/17 אביטן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (13.11.2017); בש"פ 4571/19 ואקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (14.07.2019)). המקרה שלפנינו אינו נמנה על קבוצת המקרים הראשונה, גם לא על השנייה.

5. אכן, בית המשפט מצווה לשקול אפשרות לחלופת מעצר בטרם יורה על מעצרו של אדם, ולשם כך, לעיתים קרובות, הוא נעזר בתסקיר מטעם שירות המבחן. יחד עם זאת, הלכה פסוקה היא כי לנאשם אין זכות מוקנית שיוגש תסקיר מעצר בעניינו (בש"פ 1937/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.03.2016); בש"פ 8264/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.11.2018)). בנוגע למבקש דנן, קבעו בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, כי תסקיר מעצר לא יוכל לשנות מן המסקנה הבלתי נמנעת לפיה לא ניתן להפחית ממסוכנותו באופן שיוכל להניח את הדעת, מבלי להושיבו מאחורי סורג ובריא. לאחר שנחשפתי לזילות שהפגין המבקש כלפי מערכת שלטון החוק, לאדישות שביטא במעשיו כלפי קדושת חיי אדם, התיישב היטב על ליבי חוסר האמון שרחשו לו בתי משפט השלום והמחוזי. דברים אלו יפים גם ביחס לטענת המבקש, כי על דרך הכלל, בעבירות תעבורה ניתן למצוא חלופת מעצר שתשיג את המטרה המבוקשת. כידוע, "אין למדין מן הכללות" (בבלי, קידושין ל"ד, ע"א), שכן 'לכל כלל יש יוצאים מן הכלל'. אילו ביקשתי למצוא מקרה המצדיק לחרוג מכלל חלופת המעצר בעבירות תעבורה - הריהו מצוי לפני. איני מוצא אפוא כל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי, על אחת כמה וכמה לא פגם המצדיק מתן רשות לערור ב'גלגול שלישי'.

6. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' בתמוז התש"פ (23.6.2020).

